

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie september 2011
III. senát

Nálezy:

spisová značka	III. ÚS 133/2011
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	14. júna 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ, v procesnom postavení odporcu v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, vo svojej sťažnosti namietal porušenie jeho vyššie uvedených práv uznesením krajského súdu ako súdu odvolacieho zo 14. októbra 2010 vo výroku o trovách konania vydanom v tomto konaní.</p> <p>Krajský súd predmetným uznesením zastavil odvolacie konanie (pôvodný navrhovateľ podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie proti rozsudku okresného súdu v predmetnej veci, ktorým jeho návrh zamietol) a o úhrade trov odvolacieho konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Krajský súd oprel svoje rozhodnutie vo výroku o trovách o záver, že v danom prípade síce navrhovatelia vstúpili do práv a povinností po poručiťovi (pôvodnom navrhovateľovi) v predmetnom súdnom konaní, avšak nemali záujem v ňom pokračovať, nedali príčinu na začatie súdneho konania, v rámci odvolacieho konania vzali odvolanie späť, a preto bolo by neprimerane tvrdé, ak by ich krajský súd zaviazal na náhradu trov súdneho konania v prospech sťažovateľa (odporca v súdnom konaní). Krajský súd v odôvodnení tohto uznesenia uviedol, že: „...O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 224 ods. 1 a § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania... V preskúmvanej veci neboli dané dôvody, pre postup podľa § 146 ods. 2 O. s. p. a strohá aplikácia tohto zákonného ustanovenia o náhrade trov by mohla v tomto konkrétnom prípade viesť k nežiadúcej tvrdosti...“</p> <p>Podstatou sťažnosti sťažovateľa bolo jeho tvrdenie, že krajský súd mu bez relevantného dôvodu nepriznal náhradu trov konania aj napriek tomu, že mal v konaní plný úspech.</p>
ratio decidendi	Ústavný súd uviedol, že v teórii občianskeho procesného práva sa rozoznáva v rámci procesného nástupníctva univerzálna sukcesia a singulárna sukcesia. O univerzálnu sukcesiu ide vtedy, ak právny nástupca vstupuje do všetkých práv a povinností po účastníkovi konania (napr. z titulu dedenia, zmeny právnej formy obchodnej spoločnosti alebo družstva na inú právnu formu). O singulárnu sukcesiu ide vtedy, ak právny nástupca vstupuje len do niektorých práv a povinností po účastníkovi konania (napr. z titulu postúpenia pohľadávky). Ústavný súd konštatoval, že v predmetnom konaní vedenom na krajskom súde došlo k univerzálnej právnej sukcesii z titulu dedenia (§ 92 ods. 2 a 3, §

	<p>107 ods. 1 a 3 OSP). Po nebohom navrhovateľovi sa stali na základe osvedčenia o dedičstve zo 14. januára 2009 procesnými právnymi nástupcami v postavení navrhovateľov dedičia. Tieto osoby sa stali procesnými právnymi nástupcami po nebohom navrhovateľovi so všetkými právnymi následkami, ktoré procesné právo spája s vedením súdneho konania, a teda vstúpili do súdneho konania na strane navrhovateľov do všetkých procesných práv a procesných povinností po nebohom navrhovateľovi. To znamená, že na týchto procesných nástupcov sa viazali aj procesné právne následky súvisiace s náhradou trov súdneho konania, v ktorom došlo k zastaveniu konania z dôvodu späťvzatia odvolania navrhovateľmi.</p> <p>Ústavný súd uviedol, že úlohou všeobecného súdu konajúceho v civilnom procese je vyjadriť konkrétny, záväzný, nezameniteľný právny názor na konkrétne skutkové dôvody. Tieto dôvody musia byť aj konkrétne, aby objasňovali výroky a neboli arbitrarne.</p> <p>Vzhľadom na už uvedené dospel ústavný súd k záveru, že uznesením krajského súdu zo 14. októbra 2010 vyššie uvedené práva sťažovateľa porušené boli, predmetné uznesenie krajského súdu vo výroku o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky: II. ÚS 56/05, II. ÚS 31/04, III. ÚS 166/09

spisová značka	III. ÚS 147/2011
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	21. júna 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie jeho vyššie uvedených práv postupom okresného súdu v trestnom konaní v súvislosti s nedodržaním požiadavky neodkladnosti a urýchleného rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby doručenej tomuto okresnému súdu 20. septembra 2010. Okresný súd o tejto žiadosti rozhodol 12. januára 2011. Okresný súd argumentoval tým, že v rámci uvedeného konania nedošlo v súvislosti so žiadosťou sťažovateľa o prepustenie z väzby doručenej mu 20. septembra 2010 k žiadnym prietiahom, ale len k oneskorenému vybaveniu a k administratívnej chybe, pretože žiadosť sťažovateľa nebola zaradená do trestného spisu a predseda senátu sa o nej dozvedel až pred hlavným pojednávaním, ktoré sa začalo 12. januára 2011. Okrem toho okresný súd argumentoval aj tým, že sťažovateľ sa v súvislosti s vybavovaním jeho žiadosti o prepustenie z väzby nesťažoval na nečinnosť.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd uviedol, že v prípadoch, v ktorých sa zaoberal požiadavkou neodkladnosti a urýchlenia rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby, judikoval, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenia posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (napr. III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatoval, že požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (napr. III. ÚS 126/05, III. ÚS 216/07).</p> <p>Ďalej ústavný súd uviedol, že podstatnou požiadavkou čl. 5 ods. 4 dohovoru je aj to, aby súd rozhodol „urýchlene“ (speedily). Prieskumné súdne konanie musí byť vedené v súlade s hmotnoprávnymi a procesnými vnútroštátnymi právnymi predpismi a tiež aj v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, to znamená s ochranou jedinca proti svojvôli, osobitne aj s ohľadom na čas, ktorý uplynie do vyhlásenia rozhodnutia (rozsudok vo veci Koendjibharie v. Holandsko, 25. októbra 1990, § 27; III. ÚS 131/08).</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že konanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby trvalo na súde prvého stupňa 4 a pol mesiaca. Z toho 3 mesiace a 23 dní okresnému súdu trvalo,</p>

	<p>kým rozhodol o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, a ďalších 21 dní mu trvalo doručenie druhostupňového rozhodnutia procesným stranám.</p> <p>Vo vzťahu k tvrdeniam okresného súdu ústavný súd uviedol, že vzhľadom na okolnosti prípadu a mimoriadne zdĺhavú dobu konania okresného súdu nemôže obstať argument o tom, že sťažovateľ sa mal na daný postup okresného súdu sťažovať v súlade s § 55 Trestného poriadku. Doba konania okresného súdu v trvaní 4 a pol mesiaca nemohla byť v danom prípade ospravedlnená touto ani žiadnou inou okolnosťou. Podľa názoru ústavného súdu tvrdenie, že o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby nemal predseda senátu okresného súdu z dôvodu administratívneho pochybenia pomerne dlhú dobu vedomosť, vyznievalo alibisticky a vzhľadom na charakter väzby, ktorá predstavuje významný zásah do osobnej slobody jednotlivca, ktorý má právo urýchlene sa dozvedieť verdikt súdu o zákonnosti a dôvodnosti ďalšieho zotrvania vo väzbe, aj absurdne a neakceptovateľne.</p> <p>Celková doba konania okresného súdu o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu v trvaní 4 a pol mesiaca (od 20. septembra 2010, keď bola žiadosť doručená tamajšiemu súdu, do 13. januára 2011, keď bol spis po prvostupňovom rozhodnutí a podaní sťažnosti predložený krajskému súdu; od 2. februára 2011, keď bol spis vrátený okresnému súdu, do 23. februára 2011, keď došlo k doručeniu rozhodnutia krajského súdu procesným stranám) podľa názoru ústavného súdu nezodpovedala požiadavke neodkladnosti a urýchleného rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby.</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že vyššie uvedené práva sťažovateľa postupom okresného súdu v predmetnom konaní v súvislosti s nedodržaním požiadavky neodkladnosti a urýchleného rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby doručenej okresnému súdu 20. septembra 2010 porušené boli.</p> <p>K požiadavke sťažovateľa, aby bol okamžite prepustený z väzby na slobodu, ústavný súd dodal, že zdĺhavosť postupu všeobecného súdu rozhodujúceho o zákonnosti väzby nemôže sama osebe zakladať dôvod na prepustenie dotknutej osoby z väzby. K tejto problematike sa ústavný súd bližšie vyjadril v závere uznesenia č. k. III. ÚS 147/2011-13 z 5. apríla 2011, ktorým rozhodol aj o prijatí časti sťažovateľovej sťažnosti na ďalšie konanie.</p>
<p> Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky: III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03 III. ÚS 126/05, III. ÚS 216/07 III. ÚS 131/08</p> <p>Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva: rozsudok vo veci Koendjbiarie v. Holandsko, 25. októbra 1990, § 27</p>

spisová značka	III. ÚS 198/2011
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	27. júla 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ bol účastníkom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 20 C 193/08 ako žalovaný. Žalobkyňa sa v ňom „domáhala vyplatenia pohľadávky z titulu zdedeného majetkového podielu v družstve, ktoré jej nevydalo družstevný podielnícky list“ na základe zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 42/1992 Zb.“). Okresný súd jej žalobe vyhovel rozsudkom z 8. septembra 2009 a uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť jej požadovanú sumu s prísl. a trovy konania.</p> <p>Proti rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil rozsudkom zo 17. marca 2010. Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením zo</p>

	<p>14. decembra 2010 odmietol ako neprípustné bez toho, aby sa zaoberal jeho námietkami uvedenými v dovolaní.</p> <p>Sťažovateľ v dovolaní vyvodzoval prípustnosť dovolania z dôvodu, že mu postupom všeobecných súdov bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), a namietal nesprávne právne posúdenie veci všeobecnými súdmi podľa § 241 ods. 2 písm. c) OSP. Podľa jeho názoru najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí nemal dovolanie odmietnuť, ale zamietnuť, ak dospel k záveru, že rozhodnutia oboch nižších súdov sú správne, a toto rozhodnutie mal aj riadne odôvodniť a vysporiadať sa s jeho námietkami uvedenými v dovolaní.</p> <p>Najvyšší súd sa mal podľa sťažovateľa zaoberať nielen procesnou stránkou veci, ale posúdiť aj namietané právne posúdenie veci, keď súd prvého stupňa a následne aj odvolací súd nesprávne aplikovali zákon č. 42/1992 Zb. a ďalšie zákony, ktoré ho novelizovali, keď „<i>napriek oneskorenému predloženiu údajov potrebných na označenie účtu majiteľa cenných papierov, tvrdili, že majetkový podiel žalobkyne sa stáva pohľadávkou voči družstvu</i>“.</p> <p>Sťažovateľ tvrdil, že nie je ani možné použiť postup podľa § 33d ods. 1 zákona č. 42/1992 Zb., pretože toto ustanovenie predpokladá, že do 31. mája 2005 sťažovateľ síce mal povinnosť vydať podielnícky list, ale nie v prípade, ak oprávnená osoba nepredloží požadované údaje (§ 33c ods. 2). Po 31. máji 2005 už sťažovateľ povinnosť vydať podielnícké listy nemal, preto nemohol porušiť povinnosť tieto cenné papiere vydať, a keďže neporušil svoju povinnosť, nemohol sa majetkový podiel žalobkyne stať pohľadávkou voči nemu.</p> <p>Sťažovateľ napokon tvrdil, že „<i>napriek logickému výkladu ustanovenia zákona o vydávaní podielníckych listov, konajúce súdy dospeli k opačnému záveru, ktorý sa prieči uvedenému výkladu zákona...</i>“, a nevykonali „<i>ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, čím sú uvedené rozsudky zmätočné, čo je v rozpore s ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...</i>“.</p> <p>Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie jeho vyššie uvedených práv uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. decembra 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu zo 17. marca 2010.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd konštatoval, že námietky sťažovateľa považoval za plne opodstatnené, hoci najvyšší súd vo svojej judikatúre prezentovanej vo vyjadrení k sťažnosti uviedol, že dôvod nepreskúmateľnosti rozhodnutia nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP, ale na druhej strane sám priznal, že jeho judikatúra v tomto smere nie je jednotná a závisí od konkrétnych okolností daného prípadu.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že v danej veci sa prikláňa k tým právnym názorom najvyššieho súdu (napr. v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 254/2008 zo 14. júla 2009), že „<i>Dôvodom, zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p., je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f) O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva</i>“, a tiež sa ústavný súd stotožnil s tou judikatúrou najvyššieho súdu, že aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia treba považovať za vadu, ktorá zakladá prípustnosť a zároveň aj dôvodnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP (rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 171/2005 z 27. apríla 2006 a sp. zn. 4 Cdo 25/2007 z 30. septembra 2008).</p> <p>Ústavný súd uviedol, že povinnosť súdu rozhodnutie náležite v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 OSP odôvodniť je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa vysporiada so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnených nárokov, ako aj so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP.</p>

	<p>Sťažovateľ podľa názoru ústavného súdu opodstatnene v dovolaní namieta, že krajský súd mu odňal reálnu možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP a vec nesprávne právne posúdil. Ústavný súd uviedol, že ide o vadu konania, ku ktorej dovolací súd musí vždy prihliadať (§ 242 ods. 1 OSP) a pre ktorú musí napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.</p> <p>Uplatnením dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c) OSP najvyšší súd mal vec právne vecne posúdiť, či odvolací súd na zistený skutkový stav použil aj správny právny predpis a či ho aj správne interpretoval.</p> <p>K tomu ústavný súd poznamenal, že jednou z hlavných príčin prijatia zákona č. 42/1992 Zb. bola potreba odstrániť deformáciu majetkových vzťahov medzi družstvami a ich členmi a ďalšími fyzickými osobami, ktorá sa vytvorila v predchádzajúcom spoločenskom systéme.</p> <p>Zákon č. 42/1992 Zb. určoval okrem iného spôsob úpravy majetkových vzťahov a vyporiadanie majetkových nárokov v družstvách, spôsob prispôbenia vnútorných právnych pomerov družstva Obchodnému zákonníku a spôsob premeny družstiev na iné podnikateľské formy a súlad niektorých jeho ustanovení s ústavou riešil aj ústavný súd (rozhodnutie PL. ÚS 6/1996 zo 16. júna 1997 zverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, čiastka 97, pod č. 218/1997). Tento zákon na začiatku ani nedefinoval majetkové podiely ako pohľadávku oprávnených osôb voči transformovanému družstvu a jeho zámerom bolo najmä nepriznať oprávneným osobám nárok na zaplatenie finančnej náhrady.</p> <p>Po preskúmaní uznesenia najvyššieho súdu zo 14. decembra 2010 v spojení s rozsudkom krajského súdu zo 17. marca 2010 a dôvodov sťažovateľa uvedených v sťažnosti ústavný súd konštatoval, že závery najvyššieho súdu nebolo možné kvalifikovať ako nezlučiteľné s obsahom práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že najvyšší súd uznesením zo 14. decembra 2010 v spojení s rozsudkom krajského zo 17. marca 2010 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uznesenie najvyššieho súdu zo 14. decembra 2011 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky: PL. ÚS 6/1996 zo 16. júna 1997 IV. ÚS 77/02, I. ÚS 243/07</p> <p>Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky: rozhodnutie sp. zn. 4 Cdo 254/2008 zo 14. júla 2009 rozsudky sp. zn. 4 Cdo 171/2005 z 27. apríla 2006 a sp. zn. 4 Cdo 25/2007 z 30. septembra 2008</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 296/2011</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ján Auxt</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>13. septembra 2011</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovatelia, v procesnom postavení žalobcov v konaní o ochranu dobrej povesti právnickej osoby a náhradu nemajetkovej ujmy, vo svojej sťažnosti namietať porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v predmetnom konaní a jeho</p>

	<p>rozhodnutím z 11. januára 2011.</p> <p>Sťažovatelia ako dôvody svojej sťažnosti uviedli najmä to, že najvyšší súd ako súd dovolací rozhodol bez toho, aby im dal príležitosť vyjadriť sa k stanovisku odporcu, ktoré podal k ich dovolaniu, čím nemali možnosť reagovať na jeho právnu argumentáciu.</p> <p>V predmetnom konaní, v ktorom okresný súd zamietol žalobu sťažovateľov rozsudkom z 13. mája 2009, sťažovatelia podali odvolanie 20. mája 2009. K ich odvolaniu sa následne vyjadril právny zástupca žalovanej podaním z 11. júna 2009 doručeným okresnému súdu 16. júna 2009 a následne bola vec 30. júna 2009 postúpená na rozhodnutie krajskému súdu. Dňa 2. marca 2010 sťažovatelia doručili svoje stanovisko k veci krajskému súdu a súčasne ho požiadali o doručenie vyjadrenia žalovanej k ich odvolaniu, ktoré ich právnenému zástupcovi bolo doručené 12. marca 2010. Krajský súd ich stanovisko zaslal obratom na vyjadrenie právnenému zástupcovi žalovanej. Na pojednávaní konanom 10. marca 2010 krajský súd vyhlásil rozsudok, ktorým potvrdil napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu.</p> <p>Proti rozsudku krajského súdu podal právny zástupca sťažovateľov dovolanie 7. júna 2010, v ktorom v podstate právne argumentoval tými istými dôvodmi ako v podanom odvolaní a tvrdil, že rozhodnutia okresného súdu a tiež krajského súdu sú nepreskúmateľné, čím sťažovateľom mala byť odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Dovolanie bolo doručené žalovanej na vyjadrenie 26. augusta 2010 a jej stanovisko bolo doručené okresnému súdu 6. septembra 2010.</p> <p>Po ďalších procesných úkonoch okresného súdu spojených s dovolacím konaním bol spis predložený na rozhodnutie najvyššiemu súdu 24. novembra 2010, ktorý uznesením z 11. januára 2011 dovolanie sťažovateľov odmietol z procesných dôvodov pre neprípustnosť.</p> <p>Najvyšší súd podané dovolanie sťažovateľov prerokoval bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a so zreteľom na ich tvrdené dôvody o prípustnosti dovolania sa osobitne zamerlal na to, či v prejednávanej veci bola sťažovateľom a účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom a tiež či v danom prípade je dôvodná námietka dovolateľov týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnej odôvodnenosti rozhodnutia odvolacieho súdu a nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 241 ods. 2 písm. c) OSP], pričom svoje právne závery k týmto otázkam zhrnul vo svojom rozhodnutí.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd konštatoval, že rozhodnutie najvyššieho súdu bolo primerane odôvodnené a najvyšší súd zrozumiteľne reagoval na všetky podstatné dovolacie dôvody sťažovateľov, čo v okolnostiach danej veci nevyvolávalo stav, ktorý by bol možný spôsobiť vážnu ujmu procesným právam účastníkom a ich právam na spravodlivé súdne konanie, aj s ohľadom na to, že okresný súd nezaslal vyjadrenie žalovanej k podanému dovolaniu pred predložením spisu najvyššiemu súdu. Ústavný súd pri rozhodovaní pritom vzal do úvahy aj skutočnosť, že v predmetnej veci bola dostatočne a presne dodržaná kontradiktórnosť odvolacieho konania, ktoré predchádzalo podaniu mimoriadneho opravného prostriedku – dovolaniu.</p> <p>Najvyšší súd okrem jasne a zrozumiteľne prezentovaných dôvodov, pre ktoré považoval dovolanie za procesne neprípustné, riadne reagoval na námietky sťažovateľov predostreté v podanom dovolaní týkajúce sa odopretia súdnej ochrany, teda prípadného porušenia základného práva sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie (právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia alebo nesprávneho právneho posúdenia veci) a vysporiadal sa s nimi spôsobom súladným s požiadavkami na kvalitu odôvodnenia súdnych rozhodnutí vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 ústavy i čl. 6 ods. 1 dohovoru, takže odôvodnenie jeho uznesenia poskytovalo dostatočný základ pre jeho výrok. Najvyšší súd síce pred rozhodnutím neodstránil pochybenie okresného súdu, ktorý nepostupoval v súlade s procesným kódexom (Občianskym súdnym poriadkom) pred predložením spisového materiálu najvyššiemu súdu, ale táto okolnosť nemala a nemohla mať žiadny zásadný vplyv na výsledok dovolacieho konania, a tým nemá ani takú intenzitu porušenia zákona a ústavy, na ktorú by musel ústavný súd reagovať.</p> <p>Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd posúdil, že v tomto konaní nedošlo k takej intenzite zásahu do práva sťažovateľov, ktorá by zodpovedala ústavnorelevantnému porušeniu práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru). Ústavný súd preto dospel v tejto veci k záveru, že postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní a jeho rozhodnutím z 11. januára 2011 neboli porušené vyššie uvedené práva sťažovateľov.</p>

použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky: III. ÚS 79/02, III. ÚS 402/08, IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 147/04
--	---

spisová značka	III. ÚS 265/2011
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené / nevyhovené
dátum rozhodnutia	13. septembra 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ, t. č. vo väzbe, v procesnom postavení obvineného, proti ktorému je vedené trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin podvodu, vo svojej sťažnosti namietal porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 5/2011 a jeho uznesením z 3. marca 2011. Podstatou sťažnosti bola argumentácia sťažovateľa, že jeho väzba nemala oporu v zákonomnom titule – súdnom rozhodnutí v čase od 5. do 8. novembra 2010. Predmetným uznesením sp. zn. 5 Tpo 5/2011 z 3. marca 2011 krajský súd (zamietol jeho sťažnosť proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby) so spätnou účinnosťou uvedený nedostatok nenapravil, preto sťažovateľ považoval tento zásah do jeho osobnej slobody za protiústavný, porušujúci jeho vyššie uvedené práva.
ratio decidendi	Ústavný súd zistil, že krajský súd sa riadne nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa uvedenou v žiadosti o prepustenie z väzby zo 16. januára 2011, ktorú doručil krajskej prokuratúre, ale najmä v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, t. j. že v čase „od 05. 11. 2010 do 08. 11. 2010... bol... v Ústave na výkon väzby bez akéhokoľvek rozhodnutia a zákonného podkladu“. K tejto námietke ústavný súd poznamenal, že je čiastočne opodstatnená, avšak na druhej strane bolo tiež pravdou, že v tomto období už okresný súd rozhodol uznesením sp. zn. 2 T/51/2010 z 20. októbra 2010 o neschválení dohody o vine a treste (na tomto verejnom zasadnutí bol sťažovateľ prítomný), a vedel o tom, že vec bola vrátená do prípravného konania 21. októbra 2010, čím podľa § 76 ods. 10 Trestného poriadku začala sťažovateľovi plynúť nová základná sedemmesačná lehota väzby v rámci lehoty uvedenej v odseku 7 citovaného ustanovenia. Takisto okresný súd v tom čase zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby, keďže u sťažovateľa trvajú dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku (uznesenie okresného súdu sp. zn. 21 Tp/132/2010 z 25. októbra 2010). Avšak vzhľadom na to, že prvé rozhodnutie sp. zn. 2 T/51/2010 z 20. októbra 2010 o neschválení dohody o vine a treste bolo doručené až 8. novembra 2010 do ústavy na výkon väzby a lehota väzby mu bola právoplatne predĺžená iba do 5. novembra 2010, bol sťažovateľ v tom čase vo väzbe ešte bez právoplatného rozhodnutia. Vychádzajúc z uvedeného bolo potrebné k tomu poznamenať, že ak by ústavný súd postupoval v tejto veci príliš formalisticky, mohol jeho námietku porušenia práv považovať aj za oneskorenú, pretože túto námietku predniesol prvýkrát až v januári 2011, a nie hneď po tejto skutočnosti už v sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu 10. novembra 2010, proti rozhodnutiu okresného súdu z 25. októbra 2010, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tpo/32/2010 z 19. novembra 2010 tak, že ju zamietol. Ústavný súd konštatoval, že vychádzajúc z konkrétnych okolností danej veci bolo však nepochybné, že v tom čase ešte neexistovalo právoplatné rozhodnutie všeobecných súdov, ktoré malo byť doručené sťažovateľovi ešte pred skončením právoplatnej lehoty predĺženej väzby. To, že súd prvého stupňa, ako i nadriadený súd považovali jeho námietku za neopodstatnenú, a odkázali ho na ustanovenie § 76 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorého v prípade odmietnutia návrhu dohody o vine a treste plynie nová základná 7-mesačná lehota väzby v rámci lehoty uvedenej v odseku 7 odo dňa, keď bol spis doručený prokurátorovi, neodstraňuje uvedenú nezákonnosť väzby, pretože do

	<p>Ústavu na výkon väzby Nitra bolo uznesenie okresného súdu sp. zn. 2 T/51/2010 z 20. októbra 2010 o odmietnutí dohody o vine a treste doručené až 8. novembra 2010.</p> <p>Ústavný súd uviedol, že tieto skutočnosti boli preto základom pre konštatovanie, že nedostatok odôvodnenia uznesenia krajského súdu sp. zn. 5 Tpo/5/2011 z 3. marca 2011 (chýbajúca relevantná odpoveď na jeho námietky, že nebol vo väzbe zákonne po 5. novembri 2010 do 8. novembra 2010) boli v príčinnej súvislosti s označenými základnými právami.</p> <p>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyslovil, že uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 5/2011 z 3. marca 2011 bolo porušené základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj právo na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru.</p> <p>Sťažovateľ v sťažnosti poukazujúc na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 295/05 žiadal, aby ústavný súd, ktorý už raz vyslovil porušenie jeho základných práv postupom okresného súdu v tej istej trestnej veci (v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 374/2010), zrušil rozhodnutie krajského súdu a nariadil jeho prepustenie z väzby na slobodu.</p> <p>Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd vysloví svojím rozhodnutím porušenie práv alebo slobôd, toto rozhodnutie môže zrušiť a zároveň podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde môže vrátiť vec na ďalšie konanie.</p> <p>Hoci ústavný súd vyslovil porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 5/2011 z 3. marca 2011, vzhľadom na konkrétne okolnosti daného prípadu a to, že väzba sťažovateľa je v súčasnosti pokrytá právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu, považoval ústavný súd postup podľa uvedeného článku ústavy a ustanovení zákona o ústavnom súde už za právne irelevantný, preto o zrušení predmetného uznesenia nerozhodol.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky: I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07 I. ÚS 187/07, III. ÚS 16/09

Nálezy – priet'ahy v konaní

spisová značka	III. ÚS 118/2011
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	13. júla 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ, v procesnom postavení obžalovaného, vo svojej sťažnosti namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v trestnom konaní. Obžaloba bola okresnému súdu podaná 8. októbra 1998. Predmetom konania bolo podozrenie zo spáchania trestného činu sprenevery. Uvedené trestné konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne ukončené.
ratio decidendi	Ústavný súd uviedol, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: 1. právna a faktická zložitosť veci, 2. správanie účastníka súdneho konania a 3. postup súdu. Za súčasť prvého kritéria považuje ústavný súd aj povahu prerokovávanej veci.

	<p>1. Pri hodnotení prvého kritéria ústavný súd konštatoval, že predmetnú vec nemožno považovať za právne náročnú. Ďalej uviedol, že po stránke skutkovej bolo možné v posudzovanom konaní identifikovať istú mieru náročnosti, ktorá je daná najmä potrebou realizácie znaleckého dokazovania, keďže ide o podozrenie zo spáchania majetkovej trestnej činnosti. Komplexne teda podľa názoru ústavného súdu nebolo možné predmetnú vec považovať za tak skutkovo a právne náročnú, že by to aj vzhľadom na charakter okresným súdom vykonaných procesných úkonov odôvodňovalo doterajšiu dĺžku konania (viac ako 12 rokov).</p> <p>2. Pri posudzovaní druhého kritéria ústavný súd dospel k záveru, že správanie sťažovateľa čiastočne prispelo k dĺžke posudzovaného konania, nakoľko sa sťažovateľ na adrese trvalého pobytu zdržiaval iba sporadicky, čo vyvolávalo problémy s doručovaním súdnych písomností. Zistené negatívne okolnosti týkajúce sa správania sťažovateľa ako účastníka konania zohľadnil ústavný súd pri rozhodovaní o finančnom zadošťučinení.</p> <p>3. Pri hodnotení tretieho kritéria ústavný súd konštatoval, že v postupe okresného súdu v sťažovateľovej veci zistil nedostatky, ktoré vo svojom súhrne dosiahli ústavnú relevanciu. Neodôvodnenou nečinnosťou sa okresný súd podieľal na predĺžení posudzovaného konania v rozsahu 4 rokov a 5 mesiacov, okrem toho jeho postup pri rozhodovaní vo veci vykazoval aj prvky neefektívnosti a nesústreďenosti (napr. nedostatky v procesnom obstarávaní znaleckého posudku, zrušenie dvoch rozsudkov okresného súdu krajským súdom v odvolacích konaniach pre nedostatky v procese náležitého zisťovania skutkového stavu).</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že vyššie uvedené práva sťažovateľa postupom okresného súdu v predmetnom konaní porušené boli, okresnému súdu prikázal v tomto konaní konať bez zbytočných prieťahov a sťažovateľovi priznal finančné zadošťučinenie vo výške 2000 eur.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky: II. ÚS 32/03, I. ÚS 80/06, IV. ÚS 449/2010</p> <p>Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva: Wemhoff v. Nemecko z 27. júna 1968 König v. Nemecko z 28. júna 1978 Bagetta v. Taliansko z 25. júna 1987</p>

spisová značka	III. ÚS 308/2011
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	27. júla 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka, v procesnom postavení navrhovateľky, vo svojej sťažnosti namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v exekučnom konaní, ktoré začalo podaním návrhu sťažovateľky na vykonanie exekúcie 11. mája 2007. Uvedené konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne ukončené.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd uviedol, že pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, III. ÚS 75/07, III. ÚS 118/07) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Ústavný súd (obdobne ako EŠLP) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.</p> <p>1. Pri hodnotení prvého kritéria ústavný súd konštatoval, že neexistujú dôvody, ktoré by umožňovali hodnotiť namietané exekučné konanie ako právne alebo fakticky zložité.</p>

	<p>2. Pri hodnotení druhého kritéria ústavný súd konštatoval, že v správaní sťažovateľky nezistil žiadnu prekážku, ktorá by bránila plynulému postupu okresného súdu vo veci.</p> <p>3. Pri hodnotení tretieho kritéria ústavný súd konštatoval, že postup okresného súdu bol neefektívny a nesústredený, a to najmä pokiaľ ide o jeho rozhodovanie o námietkach povinného proti exekúcii (napr. okresný súd nedodrжал zákonom stanovenú poriadkovú lehotu na rozhodnutie o námietkach, vec bola okresnému súdu vrátená na ďalšie konanie z dôvodu jeho nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu).</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v predmetnom konaní vyššie uvedené práva sťažovateľky porušené boli, okresnému súdu prikázal v tomto konaní konať bez zbytočných prieťahov a sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie v sume 800 eur.</p>
Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky: III. ÚS 111/02, III. ÚS 75/07, III. ÚS 118/07

Spisová značka	III. ÚS 107/2011
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	27. júla 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka, v procesnom postavení navrhovateľky, vo svojej sťažnosti namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) po rozvode na základe návrhu podaného na okresnom súde 25. februára 2000. Uvedené konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne ukončené.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd uviedol, že otázku existencie zbytočných prieťahov v konaní a porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) skúma vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a preto aj v prípade sťažovateľky preskúmal skutkovú a právnu zložitost' veci (1), správanie sťažovateľky v priebehu konania (2) a napokon aj postup okresného súdu (3).</p> <p>1. Pri hodnotení prvého kritéria ústavný súd konštatoval, že nejde o právne zložitú vec. Ďalej uviedol, že ide o skutkovo náročnejšiu vec. Ústavný súd však pripomenul, že žiadna skutková zložitost' veci, ktorou sa spravidla vyznačujú spory o vyporiadanie BSM, nemôže ospravedlniť, že po viac ako desiatich rokoch od podania návrhu nebola vec sťažovateľky právoplatne skončená.</p> <p>2. Pri hodnotení druhého kritéria ústavný súd konštatoval, že aj sťažovateľka má určitý podiel na zbytočnom predĺžení doterajšej doby konania pred okresným súdom, na čo ústavný súd prihliadol pri určení sumy priznaného finančného zadost'učinenia.</p> <p>3. Pri hodnotení tretieho kritéria ústavný súd konštatoval, že okresný súd bol nečinný spolu po dobu 9 mesiacov a jeho postup v konaní bol neefektívny a nesústredený (najmä okresný súd nevyužil možnosti eliminácie obštrukcií odporcu realizáciou poriadkových opatrení poskytovaných ustanoveniami § 53 OSP). Ústavný súd ďalej konštatoval, že viac ako 10 rokov trvajúce konanie pred okresným súdom bez právoplatného skončenia veci jednoducho nemožno ústavne akceptovať.</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v predmetnom konaní vyššie uvedené práva sťažovateľky porušené boli. Okresnému súdu prikázal v predmetnom konaní konať bez zbytočných prieťahov a sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie v sume 2 500 eur.</p>
Použité odkazy na relevantnú	Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky:

judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	II. ÚS 61/98, III. ÚS 18/00, III. ÚS 395/08
--	---

Spisová značka	III. ÚS 121/2010
sudca spravodajca	Ľubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	27. júla 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ, v procesnom postavení žalobcu, vo svojej sťažnosti namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní o náhradu škody a odstránenie stavby, ktoré začalo podaním žaloby sťažovateľa a jeho manželky 18. júla 2002. Uvedené konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne ukončené.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd uviedol, že pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú: právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.</p> <p>1. Pri hodnotení prvého kritéria ústavný súd konštatoval, že nejde o právne a skutkovo zložitú vec.</p> <p>2. Pri hodnotení druhého kritéria ústavný súd konštatoval, že sťažovateľ sa sám značnou mierou podieľal na predĺžení posudzovaného konania, čo ústavný súd zohľadnil pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia sťažovateľovi.</p> <p>3. Pri hodnotení tretieho kritéria ústavný súd poukázal na to, že trvanie napadnutého konania (viac ako deväť rokov) je už samo osebe celkom jednoznačne neprimerané. Ďalej uviedol, že konanie, ktoré trvá tak neobyčajne dlho, ako to bolo v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia ako celku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne napr. IV. ÚS 173/05, IV. ÚS 251/05, II. ÚS 3/09). Z tohto dôvodu ústavný súd nepristúpil k podrobnému hodnoteniu celého konania pred okresným súdom, ale považoval za potrebné poukázať najmä na to, že v napadnutom konaní dosiaľ nebolo vykonané žiadne pojednávanie, nebol vykonaný žiadny dôkazný prostriedok, a teda nebolo rozhodované ani o merite veci, ani žiadne úkony smerujúce k takýmto rozhodnutiam. Navyše, ústavný súd zistil, že okresný súd bol absolútne nečinný po dobu 2 rokov a 9 mesiacov a taktiež postup okresného súdu pri vydávaní procesných rozhodnutí bol poznačený neefektívnosťou.</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v predmetnom konaní vyššie uvedené práva sťažovateľa porušené boli. Okresnému súdu prikázal v predmetnom konaní konať bez zbytočných prietahov a sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 2 500 eur.</p>
Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky: IV. ÚS 173/05, IV. ÚS 251/05, II. ÚS 3/09 I. ÚS 66/03, III. ÚS 113/07

Spisová značka	III. ÚS 276/2011
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb

druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	13. septembra 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ, v procesnom postavení odporcu, vo svojej sťažnosti namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, ktoré začalo podaním návrhu dňa 3. februára 1999. Uvedené konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne ukončené.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd uviedol, že pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú: právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.</p> <p>1. Pri hodnotení prvého kritéria ústavný súd konštatoval, že nejde o právne zložitú vec. Ústavný súd pripustil, že predmetná vec môže vykazovať znaky faktickej zložitosti pri skúmaní predpokladov, ktorý zo spôsobov vyporiadania podielového spoluvlastníctva podľa § 142 Občianskeho zákonníka je zo strany súdu na mieste realizovať, ako aj z toho vyvstávajúcej potreby realizovať znalecké dokazovanie vo veci.</p> <p>2. Pri hodnotení druhého kritéria ústavný súd usúdil, že správanie sťažovateľa nemalo zásadný vplyv na vznik zbytočných prieťahov.</p> <p>3. Pri hodnotení tretieho kritéria ústavný súd poukázal na to, že konanie okresného súdu sa vyznačovalo značnou neefektivitou (napr. okresný súd nepostupoval dôsledne, keď napriek zjavným nedostatkom návrhu na začatie konania v otázke ustálenia okruhu účastníkov konania, ako aj napriek nedostatkom procesnej a skutkovej povahy opísaných v zrušujúcom uznesení krajského súdu z 12. decembra 2001, resp. v uznesení z 26. apríla 2006 vydal vo veci meritórne rozhodnutia) a dlhodobo nevedlo k nastoleniu právnej istoty. Ústavný súd zistil aj niekoľko období úplnej nečinnosti, z ktorých najdlhšie trvalo 1 rok a 4 mesiace a viacero kratších období v trvaní niekoľko mesiacov. Ústavný súd už vo svojej predchádzajúcej judikatúre konštatoval, že je z ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné, aby právna neistota v napadnutom konaní nebola odstránená ani po uplynutí viac ako 12 rokoch od jeho začatia (obdobne. IV. ÚS 260/04, IV. ÚS 127/08, III. ÚS 152/08, IV. ÚS 251/08).</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v predmetnom konaní vyššie uvedené základné právo sťažovateľa porušené bolo. Okresnému súdu prikázal v predmetnom konaní konať bez zbytočných prieťahov a sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 2 000 eur.</p>
Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky: IV. ÚS 260/04, IV. ÚS 127/08, III. ÚS 152/08, IV. ÚS 251/08 I. ÚS 119/03, I. ÚS 150/06

Spracovala : JUDr. Helena Kravcová

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.